

[Tommy Dinesen]

er vi interesseret i at gå ud og tage forhandlinger med dem, der vil være med til det, og vi står ikke fast på noget. Vi vil gerne bløde op, for vi mener, at det er vigtigt, at forslaget kommer igennem. Det er det, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Når jeg har bedt om en kort bemærkning, er det ikke for at forlænge debatten om dette forslag, men blot fordi jeg glemte at komme med en korrektion til det, SF har skrevet om Det Radikale Venstres program om »Velfærdssamfundet under forandring«, vedtaget på landsmødet i 1991. Jeg bliver nødt til at sige, at det er et program, vi i øjeblikket debatterer i partiet, som vi formentlig også skal debattere igen i hovedbestyrelsen på lørdag, men som ikke på nuværende tidspunkt er vedtaget.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg vil bare sige, at jeg var meget glad for at høre, at der ikke var noget i det, jeg havde fremført, som sagde stop hos SF, for så er der skabt grundlag for, at vi kan prøve på at forhandle os frem til et resultat. For også for Kristeligt Folkeparti drejer det sig simpelt hen om, at vi kan få det her igennem; vi vil bare sikre os, at arbejdsgiverne også bliver rimeligt stillet.

Jeg kunne da nævne et par ting mere, som det også var rimeligt at få drøftet. Jeg nævner det bare som en mulighed, fordi nogle har fremført over for mig, at det kan være meget vanskeligt for mindre virksomheder, hvis der nu kommer flere, der vil have sådan en orlovsordning på én gang, samtidig med at man også kan risikere at have nogle barselorlovsordninger osv., der skal køre. Derfor kunne vi godt overveje at sige, at små virksomheder ikke havde pligt til at have mere end én ad gangen på orlov. Barselorlov må jo i sagens natur gå forud; og så må vi sige, at så må folk, der vil have denne ordning, vente, indtil der er kapacitet i virksomheden til det. For min skyld kunne man for større virksomheder også gerne fastsætte en procentdel og sige, at man ikke har pligt til at imødekomme ansøgninger fra 10 eller 15 pct., eller hvor meget det nu skal være.

Jeg vil også nok sige, at det krav, som SF stiller til virksomheden om altid at ansætte en vikar, synes jeg også vi må have en dispensationsmulighed for. Jeg kunne forestille mig, at man f.eks. kunne søge Arbejdsmarkedsnævnet på stedet om at blive fri for at ansætte en vikar, for der kan være visse virksomheder, hvis beskaffenhed gør, at det næsten vil være umuligt at tage en fremmed ind, hvor man så siger, at her kunne de øvrige ansatte og arbejdsgiveren dele arbejdet imellem sig i en periode. Jeg forudsætter altså, at der er god vilje fra alle sider.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Normalt er det jo godt, hvis der er god vilje fra alle sider, men i denne sag er jeg nu en smule betænkelig ved al den gode vilje, som har været præsenteret her fra Folketingets talerstol.

Jeg skal ikke på dette sene tidspunkt underholde med det hav af praktiske problemer, et forslag af denne karakter ville medføre i de enkelte virksomheder. Jeg kan høre på hr. Glønborg, at han har været inde i overvejelser om, at det vist ikke i alle tilfælde er så let at praktisere. Hvad nu, hvis en virksomhed går sådan halvskidt og derfor skal reducere arbejdsstyrken og der så skal en på orlov og man skal ansætte en vikar og reducere arbejdsstyrken i øvrigt? Det må så medføre, at man måske skal afskedige en medarbejder, som man er glad for, som har været på virksomheden i et antal år, og som man egentlig vældig gerne ville beholde, til fordel for denne vikar. Det er blot ét eksempel på, hvad der kan opstå af problemer.

Men det, der egentlig bringer mig på talarstolen nu, er fru Lone Dybkjærs betragtninger om, at dette skal ses i sammenhæng med de overvejelser, vi i øvrigt har omkring strukturproblemerne på det danske arbejdsmarked. Det vil jeg gerne sætte en tyk streg under. Det er jo sådan, at vi er mange her i Folketinget – et stort flertal i Folketinget – der nu i flere år har bokset med disse strukturproblemer, bl.a. det forhold, som de økonomiske vismænd, men også mange andre kloge mennesker har peget på, at det er et problem ved det danske dagpengesystem, at der er nogle, der modtager dagpenge, men alligevel i realiteten ikke står til rådighed for en anden arbejdsplads, fordi de i virkeligheden er tilknyttet en bestemt arbejdsplads. Derfor har der været foretaget indgreb